

Nói Anh Yêu Em Lần Nữa Được Không

Contents

Nói Anh Yêu Em Lần Nữa Được Không	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6

Nói Anh Yêu Em Lần Nữa Được Không

Giới thiệu

"Nói anh yêu em lần nữa được không" là một trong 18 câu chuyện tình yêu. Mỗi một câu chuyện lại mang một gam màu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-anh-yeu-em-lan-nua-duoc-khong>

1. Chương 1

- Anh yêu em!
- Ừ...
- Em làm người yêu anh nhé?
- Không.
- Lí do?
- Em yêu người khác rồi.
- Ờ...Không sao, anh đợi...
- Dở hơi!
- Quá khen!
- Chịu anh rồi đây...

2AM.

Căn phòng vẫn lạch cạch tiếng bàn phím. Nó vươn vai, nhấp thêm một ngụm café đắng cay đắng ngắt. Đây không phải lần đầu anh nói với nó điều này. Mỗi lần nó đều từ chối bằng một lí do khác nhau. Đơn giản bởi nó nghĩ mình không hợp với anh. Anh sống nội tâm, ít giao tiếp, thẳng thắn nhưng ăn nói vụng về. Nó thì lại thích những anh chàng hơi "xấu xa" một chút, hơi bảnh chọe một chút, hơi mồm mép một chút và...hơi khôn nặn một chút. Người ta nói đúng:"Niềm vui thì dễ quên còn đau khổ thì không bao giờ". Nó cũng đã từng điều đứng với biết bao cuộc tình mà nhân vật nam chính luôn là kẻ hời hợt vô tâm. Đói thì thêm mà ăn no thì ngán. Cái lẽ ở đời nó trở trêu như vậy. Nó là một kẻ có tí "lập dị", thích những thứ nằm ngoài

quy luật và phá cách lung tung, hiển nhiên là không đời nào nó chịu buộc mình cho số phận đầy đọa. Nó giống như một món đồ chơi lạ và độc, mà bất cứ đứa trẻ nào lần đầu tiên nhìn thấy cũng háo hức muốn mua về. Nhưng trẻ con thì muôn đời cả thèm chóng chán, chúng sẽ vứt toẹt món đồ chơi vào một xó khi đã hết giá trị tiêu khiển hoặc có một món đồ chơi khác thú vị hơn. Cũng không ít những kẻ tôn thờ nó như một món đồ đắt tiền, hàng trưng bày để trong tủ kính và phía trước có cái biển "Cấm sờ vào hiện vật", nó lại thấy gò bó, khó chịu. Anh là một ví dụ. Đã có lần nó bảo anh:

- Từ bạn bè trở thành người yêu thì dễ, chứ từ người yêu mà muốn làm bạn bình thường thì khó lắm anh ạ. Cuộc đời chẳng nói trước được cái gì, yêu nhau mà chia tay thì kiểu gì một trong hai cũng khổ. Tốt nhất nếu quý nhau thì cứ làm bạn thôi anh...

Anh điềm đạm:

- Em không yêu anh thì cũng đừng cấm anh yêu em. Em có thể coi anh là bạn, là anh trai, là cái chai cái lọ gì cũng được... Nhưng em thì lúc nào cũng là người anh yêu nhất.

Chưa lần nào nó thành công trong việc dă thông tư tưởng cho anh. Mà anh càng nói càng làm nó bế tắc và cảm thấy tội lỗi nhiều hơn. Cũng có khi nó tự hỏi liệu mình có chút tình cảm nào với anh không, nhưng điều nó luôn nhận được là một câu trả lời có 2 vế...

Hắn lại khác hoàn toàn. Nó yêu hắn, cuồng hắn, mê mệt hắn bởi cái nụ cười răng khểnh "yêu chết người", bởi khuôn mặt trẻ con, phong cách ăn mặc chất diên chất đảo cùng tí tử thú tốt đẹp khác. Ngồi nói chuyện với hắn có mà cười cả ngày, cười rách miệng. Và những kẻ quái quái họ vẫn thường là một đôi thì phải. Nó đến với hắn rất nhanh, như hack speed chỉ sau vài lần gặp gỡ nước non, chè cháo... Nó đã quái, hắn còn quái hơn. Hắn luôn là kẻ bày ra những trò nghịch ngợm pha chút mạo hiểm và rủ nó cùng thực hiện. Kiểu như mỗi lần hai đứa lượn đường đốt xăng, hắn lại thích trêu người. Với thâm niên "tổ lái" từ thời cấp 3, hắn đeo nó ôm chặt cứng, vĩa đầu 1 bác Camry căng dết, rồi lại đi từ từ ép bác ta vào lề đường và hét lên: "Đi gọn vào chú nhá". Bác Camry đỏ mặt tía tai chửi cha chửi mẹ "bọn ôn con chán sống" còn nó và hắn thì vút nhanh, cười sặc sụa. Cũng có khi là lúc đi đường, thấy mấy em nữ sinh thắt tha áo dài đạp xe hàng 2 hàng 3 song song với mình, đang nói gì đó với nó, hắn quay sang "em áo dài", tiếp luôn:

- Nhỏ em nhỏ?!

"Em áo dài" giật mình, loạng choạng tay lái suýt lao xuống rãnh. Cáu lắm nhưng không dám chửi vì thấy có "chị gái" đi cùng hắn. Nó véo vào mạng sườn Phong:

- Không có tôi mà dám trêu gái là chết với tôi nghe chưa.

- Rõ ạ - Hắn nhăn nhó.

Lại có hôm trời đã tối muộn, 2 đứa rủ nhau đi ăn miến trộn. Ăn xong đứng dậy mới biết quên ví ở nhà. Nó bảo "Để em trả" nhưng hắn nhất định không chịu, nó lẩn la đến chỗ bà chủ quán:

- Cô ơi cô, con quên ví ở nhà rồi, con rửa đĩa trừ nợ được không cô?

Kèm một nụ cười tình quái và cái nháy mắt điệu nghệ. Bà bán hàng ngơ ngàng, chớp mắt:

- Ô cái thằng...Mày sáng láng thế này cho rửa đĩa coi sao được...Thôi mày đứng đây phụ cô bưng bê, đang đông khách.

Hắn "Vâng" một tiếng rõ to rồi lao vào việc. Nó chạy ngay ra bàn đồng nhất, khoảng sáu bảy em xinh tươi đang ngồi vất vẻo trò chuyện om xòm.

- Các em dùng gì? Có gọi thêm đồ uống không em?

Các em thấy hắn đẹp trai, từ đầu đến gót dép toàn hàng hiệu, nghĩ là hắn trêu nên đùa lại kịch côm:

- Quán này có phục vụ suất VIP không anh?

- Mua 1 tặng 1 tính tiền 2 đĩa em ạ.

Các em cười hơ hớ:

- Ý bọn em là có suất nào vừa ăn vừa được anh đứng bên cạnh rót nước mời không ạ?

Hắn nhếch môi gầy một nụ cười lằng tũt:

- Em có bao nhiêu tiền?

Một con bé có vẻ "mẫu" nhất hội, lạnh lùng đứng lên mở ví:

- Chỗ này đủ không anh?

Một tập xanh xanh có mặt Bác Hồ đang mỉm cười trêu mếu đập vào mắt hắn. Hắn nhỏ nhẹ:

- Nếu để thuê anh nữa thì chỗ đó chỉ đủ cho 1 đĩa miến và 7 đôi đũa thôi em ạ.

Các em ngần tò te, nó ngồi trong góc thì vừa bực vừa buồn cười. Nhìn hắn chạy hết bàn này bàn nọ phục vụ như chuyên nghiệp, nó càng thấy hắn đáng yêu hơn. Đến gần 10 rưỡi, quán vắng khách. Bà chủ quán bảo hắn:

- Thôi được rồi con ơi. Có 2 đĩa miến trộn mà này giờ này vất vả quá.

Hắn cười hì hì, vẫy nó:

- Về đi em.

Lúc ra xe, mở cốp lấy cái áo khoác cho đỡ lạnh, bỗng hắn xị mặt:

- Em ơi...

Nó:

- Sao hả anh?

- Anh để ví trong cốp xe...Híc...

- Ôi trời ă!!!

Cả nó và bà bán hàng đồng thanh kêu lên như thế. Hắn lè lưỡi chữa thẹn rồi 2 đứa lại xuyên màn đêm "trở về với mẹ".

11h về đến nhà. Nó lọ mọ mở máy online. Thấy nick anh đã sáng đợi nó từ khi nào. Nó thở phào, type:

- Em về rồi đây.

- Đi chơi với Phong à?

- Vâng ^^!

- Sao về muộn thế?

- Hôm nay buồn cười lắm anh ạ...

Thế là nó ngồi kể lể sự tình với anh cho đến tận rạng sáng ngày hôm sau. Anh luôn lắng nghe, ít phát biểu, đôi khi đưa ra cho nó một vài lời khuyên. Nó biết, anh không vui...Nhưng một con bé "lắm lời" như nó, chẳng có lấy một đứa bạn thân, vui buồn không được tổ cùng ai thì sẽ phát điên lên mất. Cho nên dù biết làm như thế là "phải tội", nó vẫn cứ đều đặn mỗi đêm, tâm sự với anh về tình yêu của mình...

2. Chương 2

Một lần, hắn hẹn nó tối đi xem phim. Hơn một tuần bạn học không được gặp hắn, nó nhớ phát rồ lên ấy chứ. Tíu tít chuẩn bị make up, xúng xính áo quần, ngào ngạt nước hoa, đến sát giờ hẹn, hắn gọi điện:

- Chết rồi em ơi. Mấy thằng bạn cũ rủ anh đi sinh nhật thằng Hoàng...Ừ ừ...cái thằng học cùng anh hồi lớp 12 rồi đi du học đấy. Ờ...Nó về rồi...Anh mà không đi chúng nó lại bảo bạn bè thế này thế nọ...Để hôm khác anh đưa em đi xem phim nhé...Sao? Ui zời ơi...Nhưng mà toàn bạn cũ của anh thôi, đông lắm sợ em ngại. Ừ, đời còn dài mà em, hôm nào đi chả được...Rồi rồi, anh biết rồi, anh về sẽ gọi điện bẩm em ngay. Thế nhé. Chụt...!

Xong! Thế là bao nhiêu công sức tô tô vẽ vẽ cả buổi tối đổ thẳng xuống cái cống sau nhà! Nó nặng nề ngồi "phịch" xuống giường muốn bực cái đệm lò xo. Chợt điện thoại lại rung. Của anh...

- Dạ em đây?

- Có rảnh không?

- Hôm nay tối thứ 7 mà, cũng không hẹn với ai cả...

- Đi uống nước với anh, mới tìm được một quán hay lắm...

- Ừng luôn. He he...

- Anh qua đón nhé?

- Vâng ạ.

Nó thăm nguyên rửa: "Đã thế cũng đi chơi mảnh cho anh biết tay Phong ạ". 5p sau Anh có mặt. Hơi bất ngờ vì thấy nó đã có sự chuẩn bị trước, nó toe toét, phấn khích như một đứa trẻ được quà:

- Đi thôi! Đi thôi!

-

View Coffee vào buổi tối thật lung linh. Nằm trên một quả đồi thấp, đường lên đẹp mịn màng và thơ mộng, nhưng hơi khuất nên vắng khách, hầu hết là khách quen họ giới thiệu cho nhau. Café vườn, những bộ bàn ghế trắng xinh xắn, đèn neon đủ màu và tiếng nhạc du dương, khiến nó cảm thấy bình yên lắm! Ngồi trên này có thể quan sát toàn cảnh thành phố, lãng mạn như phim. Nó nheo mắt:

- Thích nhỉ!

Anh cười:

- Ai thích ai?

- Em. Thích chỗ này...

- Ừ...

Nó chìm đắm trong những giai điệu dễ thương của bài "Divided"...

"I'm divided in two. Please tell me what should I do?

A part of me says no no no no, and another runs to you

So divided in two. Please tell me what should I do?

"Cause you're driving me crazy, I'm so in love with you..."

Anh nhìn nó lăm lăm theo bài hát, gương mặt bầu bĩnh đáng yêu, hồn nhiên và thuần khiết. Có lẽ anh sẽ mãi chỉ là một người anh, trong mắt nó. Nhưng không sao, đối với anh thế là quá đủ. Đơn phương đôi khi cũng có cái vui của nó...

Chủ nhật. Ấm đạm và không có nắng. Nó nhắn tin cho hấn: "Muốn trêu người quá!!!" Hấn rep: "Oke. 7h tối nay nhé". Tình yêu "quái vật" mà. Đôi khi "không cần nói" và "chỉ cần cảm nhận thôi" cũng đủ rồi. Nó cộc lốc thì hấn cũng cụt lủn, nhưng vẫn hiểu nhau. Nó có vẻ tự hào về điều này lắm. Đúng 7h hấn có mặt. Linh nháy mắt thì thầm:

- Kế hoạch sao?

Phong ghé tai Linh nói nhỏ điều gì đó, con bé ré lên, cười khúc khích:

- Được! Trò ma trò quỷ!

Đường tối không đông lắm vì trời lạnh, người ta ngại ra ngoài. Phía trước nó và hấn là mấy chị SH với LX đang thả đàn như đường của riêng nhà các chị. Căn 3 không mũ, lại còn có xe chưa biển số. Hấn chép miệng:

- Hàng về!

Lập tức nó ôm chặt hần, chiếc xe lao lên với tốc độ "bàn thờ". Qua chỗ các chị, hần hét lên:

- Cơ động kìa!

Các chị cuống cuống vít ga, phóng vèo vèo. Lúc ngoái lại đằng sau thì cơ động đâu chả thấy, chỉ thấy "2 đứa mất dạy" đang ôm nhau cười như chưa bao giờ được cười. Các chị cú lắm. Có chị còn định vòng lại để "chửi bực mặt bọn ranh con" cho bõ tức, nhưng hần lẩn ngay. Nó cười sảng khoái:

- Lâu lắm mới được vui thế này.

Hần chẳng nói gì, lẳng lặng dừng xe bước vào một cửa hàng điện thoại. Nó tần ngần theo sau. Chị bán hàng thấy hần, mắt ánh lên một tia rạng rỡ, nhưng khi thấy nó lấp ló đứng đằng sau, mặt chị chùng xuống:

- Mua gì hả em?

- Chị cho em cái thẻ Viettel 1 triệu.

Chị ta tưởng hần "quà quê", không biết gì mới ôn tồn "giảng giải":

- Không mạng nào có thẻ mệnh giá 1 triệu đâu. Em mua 2 thẻ 500 nhé?

Hần nhăn mặt:

- Không. Thẻ 1 triệu mới mua. Mua thẻ 500 trăm lại phải cào 2 lần à. Không có thì thôi – quay ra nó – Về đi em. Chỗ này làm ăn chán quá.

Nó phá lên cười sảng sặc. Chị bán hàng mặt đỏ rần rần, tưởng như bao nhiêu máu ở cơ tim nó tìm hết lên não vậy! 2 đứa bỏ đi, chị ta hậm hực quẹt diêm đốt vía...

Trên đường về. Đang luyên thuyên đủ điều, bỗng hần im lặng. Hồi lâu sau nó hỏi nó:

- Nếu bây giờ có một người khác thích anh, em có ghen không?

- Chắc là có...

- Có...tạt axit không? He he?

- Không! – Nó trầm giọng – em ghen ngầm... âm thầm nhưng sâu sắc...

Hần không nói thêm gì. Sự im lặng bao trùm cả không gian. Nó chợt cảm thấy bất an, nó đút 2 bàn tay ửng lên vì lạnh vào túi áo hần, áp mặt vào vào bờ vai rộng như chẳng muốn rời...

Về đến cửa nhà nó, hần vội vã đi luôn. Nó tự nhiên thấy hụt hẫng. Lại online. Lại anh.

- Anh à.

- Ừ?

- Hôm nay Phong lạ lắm...

- Lạ làm sao?

Kể lể.

Ấm ức.

Hậm hực.

Nghi ngờ.

- Hay là Phong...chán em rồi anh nhỉ?

- Anh không biết...

Im lặng.

- Linh này...

- Dạ?
- Em yêu Phong lắm đúng không?
- Vâng.
- Ví dụ...ví dụ nó không tốt với em...thì em về với anh nhé!?
- Haiz...Thôi muộn rồi anh ngủ đi...

Sign out.

Nằm suy nghĩ.

Miên man.

Chìm vào giấc ngủ.

3. Chương 3

Sáng thứ 2. Nó dậy sớm chuẩn bị đi học. Send một tin nhắn cho hân:" Em đi học, anh cũng dậy sớm đi nhá. Yêu anh mỗi ngày! "

Không rep.

Nó chưng hửng:"Chưa ngủ dậy hay là máy hết tiền nhỉ". Chuông báo hiệu vang lên, Nó lật đật chạy vào lớp tiếp tục cái "sự nghiệp học hành".

11h45. Lại nhắn tin cho hân:" Dậy chưa? Lên trường đón em".

Vẫn không rep. Nó cau có bấm nút gọi "Chồng bé nhỏ".

Nhạc chờ liên hồi...

"Đón lấy những thứ bên em

Đừng đặt gì vào nơi anh

Nếu lúc chấm dứt khiến em, khiến em buồn

Thì anh đâu có vui hơn, bởi vì anh không muốn

Là em, sẽ mãi đi theo nơi không có ngọt ngào

So I'm your HeartBreaker!

You love ur HeartBreaker!

Please, please don't love me..."

- A lô!
- Anh đang làm cái quái gì thế? Sao không rep?
- Máy anh hết tiền. Anh đang bận. Chở mẹ đi siêu thị sắm đồ Noel.
- Sớm thế?
- Ừ. Tính mẹ chu đáo.
- Thế thôi vậy.
- Nó tắt máy. Mắt thoáng chút buồn. Chợt nó giật mình.
- Linh!
- Nó quay lại, reo lên:
- Ah! Anh Hiếu!

Đúng là đang buồn ngủ gấp ngay chiều manh! Nó vầy vầy:

- Cho em về nhờ với!

Anh vui vẻ nhận lời. Đây chẳng phải lí do để hôm nào anh cũng "lảng vảng" quanh trường nó hay sao? Con đường dài như ngắn lại. Nó lẩm bẩm lời bài hát gì đó anh nghe không rõ. Bỗng anh đùa:

- Trời lạnh như này ra đường nhìn người ta ôm nhau ấm áp thích thế...Mình thì làm xe ôm không công mới khổ chứ...

Nó cốc đầu anh một cái rõ đau:

- Đau? Ai ôm nhau. Điều!

Anh chỉ:

- Kia kia, đấy, kia nữa...

Nó đưa mắt theo tay anh:

- Đau?

Ngay bên kia đường, ngược chiều với nó và anh, một đôi nam nữ ôm eo nhau tình tứ, nói cười vui vẻ. Chàng trai tóc màu khói với nụ cười răng khểnh và con Air màu đồng quen thuộc. Nó khựng lại, mở to mắt nhìn, vài giây sau nó bám chặt vai anh, lấp bắp:

- Anh ơi...Phong...!

Nó vội vã rút điện thoại và bấm số. Nó không tin vào mắt mình...

- Oì?

- Anh đang ở đâu thế?

- Siêu thị.

- Với ai?

- Ủm...Mẹ.

Hắn trả lời rất nhanh và nhỏ đủ để nó nghe thấy. Nó cắn môi, nước mắt trào ra:

- Mẹ anh tóc vàng xoăn tít và mặc đồng phục trường Bình Minh hả?

Hắn ngơ ngác nhìn quanh. Bàng hoàng, sững sốt. Nó gạt nước mắt, nói với anh bằng một giọng bình thản nhất có thể:

- Cho em về...!

Những ngày sau đó là một chuỗi ngày u ám. Nó không khóc, nhưng như người mất hồn. Nó tưởng chừng trái tim không thể nào nát hơn được nữa. Hằng đêm vẫn online, vẫn thẩn thức, vẫn ghen ngào, chỉ một mình anh biết. Nó không có bạn mà. Anh xót xa:

- Anh làm gì để em đừng buồn nữa bây giờ?

Nó chua chát:

- Giờ chẳng ai vá được trái tim em nữa đâu. Nó tả tơi quá rồi...

Nó type 100 cái icon " ". Hiếu cổ pha trò:

- Ta là Bụt đây...! Vì sao con khóc?

Linh bật cười trong nước mắt:

- Bụt ơi...!

...

"Cất trái tim vào trong ngăn đá". Nó như một bông hoa thiếu nắng. Rũ rượi... Nó tự mua khăn len, tự mua mũ len, mua cả găng tay thật ấm. Nó tự nhủ sẽ 1 mình vượt qua cái giá lạnh mùa đông này, không cần ai cả! Đôi lúc nhớ hần đến điên đảo. Nhớ những kỉ niệm, những lúc hai đứa nghịch ngợm quậy phá, lúc được nép vào hần yên bình...Càng nhớ lại càng yêu, càng yêu thì càng hận. Đã hơn 3 tháng kể từ ngày hôm đó. Hần cũng lặng lẽ rời xa nó, không một câu ngụy biện, không một lời giải thích. Chỉ một tin nhắn lúc 0h ngày 21/12:"Anh xin lỗi. Anh tệ lắm!"...

Thấm thoát đã đến Valentine, ngày cho những người yêu nhau, còn những người cô đơn như nó, thì, hoặc rủ một lũ "độc thân vui vẻ" la cà, tự mua chocolate tặng nhau an ủi, hoặc nằm nhà với giống khăn giấy tung tóe xung quanh. Bố mẹ nó rủ nhau đi xem phim, vẫn còn mặn nồng lắm! Con mèo béo hình như cũng chạy đi tìm "tình yêu" của nó rồi thì phải. Một mình nó trong căn nhà lạnh lẽo. Ngoài trời gió buốt, lại còn mưa lun phun. Nó tự hỏi không biết giờ này hần đang làm gì...Có phải đang vui vẻ hạnh phúc bên cô bạn tóc vàng ấy không, hay một đứa con gái khác? Liệu có thoáng nhớ đến nó? Một chút thôi...? Nó ngồi thu lu trên giường, mười ngón tay đan chặt vào nhau...Tủi thân!

Điện thoại rung. Màn hình nhấp nháy. Là anh.

- Dạ..

- Em có ở nhà không?

- Em có...

- Xuống dưới anh bảo chút...

- Thôi...

- Thôi cái gì mà thôi. Xuống đi.

Nó nhìn ra cửa sổ. Anh đang đứng dưới đó, chờ đợi...

- Em không muốn gặp ai hôm nay cả.

- Xin em đấy...Không thì anh cứ đứng đây đến mai luôn.

- Kệ anh!

Nó lạnh lùng dập máy. Nó không muốn ai nhìn thấy bộ dạng nó lúc này. Tiêu điều và thê thảm! Anh vẫn đứng đó như thi gan với nó.

10 phút, 20 phút, 45 phút, rồi 1 tiếng...

Nó thấy anh đang run lên vì lạnh. Vừa thương vừa tức "Đã bảo về đi cơ mà"...

1 tiếng 15 phút, 1 tiếng 20 phút...

Gió cứ thổi và mưa bắt đầu nặng hạt, ướt đầm cả khoảng sân trước nhà. Anh vẫn đứng đó...Anh cố xoa xoa 2 bàn tay để giữ ấm, cổ hứng chịu những làn nước lạnh buốt đang dần xâm nhập cơ thể mình. Có tiếng bước chân làm anh giật mình quay lại. Nó giờ cao chiếc ô cầu vồng che cho anh, ái ngại:

- Em đã bảo anh về đi mà...

Anh mỉm cười, run rẩy đưa cho nó hộp quà thất nơ hồng xinh xắn đã ướt nhẹp:

- Tặng em. Valentine ấm áp...!

Nó bật khóc. Nước mắt nhòe nhoẹt, rồi bỗng vỡ òa nức nở. Anh bối rối, chột núng lấy bàn tay nó vỗ về. Nó thốn thức:

- Giá mà anh lẻo mép hơn 1 chút, giá mà anh đều giả hơn 1 chút, giá mà anh khôn nặn hơn 1 chút, giá mà anh lả lơi hơn một chút, giá mà anh đừng quá chân thành, giá mà anh không yêu em nhiều như thế...Có khi em đã nhận lời anh từ 3 tháng trước...

Nước mắt mặn chát trên môi...

- Anh à...

- Oi...?

- Nói "Anh yêu em" lần nữa, được không?

- Nhưng...em...

Nó cười toe:

- Nói đi...để người ta còn "ừ"...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-anh-yeu-em-lan-nua-duoc-khong>